

righeden o. s. v. i et Anliggende, med Hensyn til hvilket det hidtil ikke har været fordret, og i et Anliggende, som der i og for sig egentlig ikke er Grund til at omgærde med større Garanti end f. Eks. et Testamente. Vor Tanke er nemlig den, at enten maa man foreskrive en Form, eller ogsaa maa man overlade det til de paagældende selv, naar man ikke foreskriver nogen Form, at sikre sig det fornødne Bevis. At man forsætlig skulde tilintetgøre en Ægtepagt, maa de deri interesserede søge at betrygge sig imod ved at tage Kopi deraf eller deslige, eller ved at sørge for, at den bliver deponeret, opbevaret i en Bank eller paa anden saadan Maade, at den ikke let kan ødelægges. Men, som sagt, vi nægte ikke, at fuldstændig Betryggelse vil kunne erhverves, naar man vilde foreskrive den Form, at Ægtepagten skulde afsluttes for Notarius. Vi have nu ikke troet, at Rigsdagen virkelig skulde være tilbøjelig til at gaa den Vej, vi have været tilbøjelige til at mene, at man ikke gerne vilde bebyrde Folk med saadanne bestemte, stive Former — i Særdeleshed, naar de tillige ville medføre Pengeudgift — men jeg synes ikke, at der kan være noget at indvende derimod, om man vil gaa dertil. Det er et rent praktisk Hensigtsmæssighedsspørgsmaal.

Hvad Spørgsmaalet om Ægtepagtens Gyldighed over for Tredjemand angaar, da gaar jeg ud fra, at saa længe vi ikke have nogen anden Publikationsmaade end Tinglæsning, er det rimeligt at benytte den ogsaa her. Det vil ikke være heldigt, naar der eksisterer forskellige Publikationsmaader i de forskellige Retsforhold, saaledes at Folk skulde se efter paa mange forskellige Steder for at være vis paa, om noget er foretaget eller ikke. Jeg mener rigtig nok, at naar man fastholder, at det her kommer an paa Tinglæsning, vil det ikke være rigtigt at indføre Bestemmelser, der svare til Danske Lovs 5—3—28 om, at Tinglæsningen i visse Tilfælde kan have tilbagevirkende Kraft. I det hele taget er Reglen i Danske Lovs 5—3—28 om den tilbagevirkende Kraft af Tinglæsningen en forældet Regel, som man ikke finder i de ny Publikationssystemer. Ethvert saadant maa være beregnet paa, at Tredjemand virkelig skal være averteret og ikke være udsat for bagefter at faa oplyst, at der foreligger noget til Hinder for hans Ret, som han ikke kunde have bragt i Erfaring. Derfor, hvis man vil indføre Protokollationssystemet i Stedet for Tinglæsning, som Tilfældet er i mange andre

Lande, saa bør ogsaa Protokollationen eller en foreløbig Bemærkning om, at Protokollation er begæret, være det afgørende. Men at Tredjemand skulde kunne overraskes ved, at der nogen Tid efter Ægteskabets Indgaaelse tinglæses en Ægtepagt, hvorved han faar at vide, at Manden ingenting har ejet, men at det hele var Konens eller deslige, tror jeg ikke vil kunne betragtes som hensigtsmæssigt. Det anser jeg for at være en forældet Bestemmelse. Over for Tredjemands Sikring maa her virkelig Hensynet til Parternes Bekvemmelighed vige. Desuden er det ikke her til Lands, hvor der holdes Ret hver Uge, og hvor man altsaa kan faa tinglæst hver Uge; noget saa særlig vanskeligt eller besværligt at sørge for, at Ægtepagten er tinglæst før Ægteskabets Indgaaelse, naar man vil have, at den skal gælde lige fra Ægteskabets Begyndelse.

Med Hensyn til § 5 vil jeg blot bemærke, at det naturligvis er en meget vanskelig Materie at bestemme, hvorledes Ægtepagten skal virke over for Tredjemand, og man kan ikke godt udtale sig derom uden at komme temmelig dybt ind paa saadanne juridiske Spørgsmaal, som næppe egne sig til at behandles ved en 1ste Behandling, men jeg vil i Almindelighed gøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at man gaar for vidt, naar man mener, at alle Kreditorer, hvis Fordringer ere ældre end Ægtepagtens Tinglæsning, skulle være berettigede til at se fuldstændig bort fra denne og berettigede til at holde sig til det, som ved Ægtepagt er overført til Hustruen. Det er en Regel, der staar i høj Grad i Modstrid med den Regel, Skifteloven indeholder, og som gaar ud paa, at Kreditorerne kunne slet ikke holde sig til det, som udlægges til Hustruen. Men dernæst synes jeg, som sagt, det gaar videre, end Forholdets Natur kræver, idet det forekommer mig, at man ikke kan drage Grænsen anderledes, end — og det er ogsaa saaledes, at Konkursloven drager den — at naar Manden ikke ved sin Overdragelse til Hustruen gør sig insolvent, saa maa disse Overdragelser i og for sig være gyldige. Der kan naturligvis tænkes det Tilfælde, at han ikke er insolvent i Øjeblikket, men at han bliver det kort efter, men der kan ogsaa være det Tilfælde, at han først bliver det lang Tid efter, men jeg tror ikke, det er muligt at drage nogen anden Grænse; det naturlige maa være, at gør han sig ikke insolvent, saa har han ikke forurettet sine Kreditorer ved at overdrage Hustruen de